

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΕΡΡΙΚΟΣ Ο Β΄. ΘΩΜΑΣ ΜΠΙΚΕ, έμπιστος του βασιλέως.

(Στό βασιλικό παλάτι. Ο βασιλεύς και ο Θωμάς Μπικέ συνομιλούν).

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Άγαπητέ μου φίλε και πολυτιμή μου σύμβουλε, έχω μιὰ χάρι να σου ζητήσω.

ΘΩΜΑΣ. — Είμαι στάς διαταγάς σας, Μεγαλειότατε.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Είσαι ο ώραιότερος άνδρας τής Αύλης μου, ώλες ή γυναίκες τών ευγενών είνε έρωτευμένες μαζί σου.

ΘΩΜΑΣ, (χαμογελώντας). — Μεγαλειότατε!...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Ναι, ναι, είσαι τόσο έξιπνος, όσο και ώραιος. Κανείς άλλος δέν έχει τήν έτοιμοτήτά σου, τήν έξυπνάδα σου, τή διπλωματική σου Ικανότητα.

ΘΩΜΑΣ. — Η καλωσύνη σας, Μεγαλειότατε...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Μην άρχίζεις τις μεταφροσύνες, Θωμά. Μου άρσενει προπάντων γιατί είσαι ειλκιρινής. Λοιπόν, είσαι ώραιος, έξυπνος, είσαι ο έμπιστος του βασιλέως. Είσαι ζηλευτός, πολυθαυμασιένος. Και είσαι ευχαριστημένος άπ' τή ζωή σου, δέν είν' έτσι;

ΘΩΜΑΣ. — Ναι, είμαι ευχαριστημένος, Μεγαλειότατε.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Θά ήθελες να κάνης κ' ένα λαμπρό γάμο και να πάρης καμιά ώραία και πλουσιωτή λαύδη;

ΘΩΜΑΣ. — Μεγαλειότατε, επιτρέψατέ μου να σάς πώ, ότι δέν θέλω να παντρευτώ...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Γιατί;

ΘΩΜΑΣ. — Γιατί όσο μένω έλεύθερος, είμαι ο κύριος άποιοσδήποτε λαίδης θέλω.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Χά! Χά! Είσαι χαριτωμένος, άγαπητέ μου καγκελάριε...

ΘΩΜΑΣ. — Λοιπόν, τί ζητάει από μένα ο βασιλεύς μου;

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Μιά μεγάλη θυσία, άγαπητέ μου Θωμά. Πολύ μεγάλη έξ πρώτης ώφους, άφού είσαι τόσο εύτυχής τώρα...

ΘΩΜΑΣ. — Θά κάμω ό,τι μου ζητήσει ο κρατάς μου βασιλεύς και σέλιός μου φίλος.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — "Ό,τι κ' άν σου ζητήσω, Θωμά;

ΘΩΜΑΣ. — "Ό,τι κ' άν μου ζητήσετε, Μεγαλειότατε.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Κι' άν σου ζητούσα να γίνης παπάς;

ΘΩΜΑΣ. — Να γίνω παπάς; Χά! Χά! Έπιτρέψατέ μου να γελάσω, Μεγαλειότατε. Ώρισμένος θέλετε να άστυειθώτε.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Δέν άστυειθώ μ, φίλε μου. Μιλό σοβαρά, πολύ σοβαρά. Τό συμφέρον μου άπαιτεί να γίνης έρωσιένος.

ΘΩΜΑΣ. — Έρωσιένος εγώ, ο πρώτος γλεντζές τής Άγγλίας!

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Μή σέ φροβίζει ή λέξις «ερωσιένος». Δέν είνε ανάγκη να ζής και σάν άσκητής. Θά μπορής να ζής όπως σου άρέσει.

ΘΩΜΑΣ. — Μεγαλειότατε. Με φαντάζεσθε με ράσα ένένα;

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Είμαι βέβαιος ότι θά τά φραής με τόσο χάρι, με όση φροει και τά πολυτελή κοστούμια τής Αύλης.

ΘΩΜΑΣ. — Μεγαλειότατε... Για σκεφθείτε... Να υποκλίνωνται μπροστά μου με σεβασμό και να μου φιλούν τή χεί ή χαριτωμένες κυρίες τής Αύλης...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Δέν θά σου τó φιλούν με λιγώτερη προθυμία από τώρα. Έχεις, άλήθεια, ένα χέρι θαμνάσιο, τόσο κατάλληλο για να τó φιλούν ή εύλαβείς κυρίες...

ΘΩΜΑΣ. — Και θέλετε, Μεγαλειότατε, να γίνω ο έπίσκοπος ίερέυς τής Αύλης σας, και να έξομολογώ τις ώραιές αρχόντισσες, για να μαθαίνω τά μυστικά τους;

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Θέλω να γίνης κάτι περισσότερο από άπάδες παπάς και πνευματικός... Θέλω να γίνης έπίσκοπος και σε λίγο αρχιεπίσκοπος.

ΘΩΜΑΣ. — Αρχιεπίσκοπος, εγώ...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Αρχιεπίσκοπος, ναι. Πρωμάτος τής Άγγλίας.

ΘΩΜΑΣ. — Και γιατί όλ' αυτά, Μεγαλειότατε;

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Γιατί σε κανένα άλλον δέν έχω τήν έμπιστοσύνη που έχω σ' ένένα. Και για αρχιεπίσκοπο τής Άγγλίας, έχω ανάγκη από ένα πολύ-πολύ έμπιστό μου άνθρωπο.

ΘΩΜΑΣ. — Ναι, Μεγαλειότατε... Άλλά...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Μή μου φέρεϊς άντιρρήσεις, σε παρακαλώ. Μά

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ RENE D' ANJOU

δέν μου έλεπς πρό όλίγου ότι είσαι έτοιμος να θυσιαστής για μένα; ΘΩΜΑΣ. — Μάλιστα, Μεγαλειότατε... Άλλά είνε λίγο παρ'όξιν...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Δέν είνε δικαιο και σωστό ό,τι θέλω εγώ;

ΘΩΜΑΣ. — Δέν άντιλέγω, Μεγαλειότατε. Άλλά...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Πάρη τó «άλλά», σε παρακαλώ. Και πές μου καθαρά, θέλεις να έξοκολουθής να ύπηρετής τόν βασιλέα σου και τήν πατρίδα;

ΘΩΜΑΣ. — Βέβαια, θέλω.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Τότε δέξου αυτό που σου ζητώ. Άπό τώρα και στο έξής δέν θά με ύπηρετής παρά μόνο ως αρχιεπίσκοπος. Τι έχεις να ζήσης άλλωστε; Θά σε τιμούν και θά σε προσκυνών περισσότερο και από τώρα. Θά άμειβεται πιο πλουσιοπάρχα. Και θά είσαι πολύ πιο έπιβλητικός με τή στολή του αρχιεπισκόπου, από όσο είσαι τώρα με τó αυλικό σου κοστούμι. Δέν θά σου λείψη τίποτα από όσα έχεις τώρα, και μάλιστα θά έχης και περισσότερα προνόμια.

ΘΩΜΑΣ. — Μεγαλειότατε... Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — "Α!... Μήπως θά ήθελες να παντρευτής; Μήπως είσαι έρωτευμένος και δέν μου τó λές; "Ε;

ΘΩΜΑΣ. — Σας είπα, Μεγαλειότατε, ότι δέν θέλω να παντρευτώ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Τότε, δέν ύπάρχει κανένα έμπόδιο, για να γίνη αυτό που θέλω. Και σου έπαναλαμβάνω, μη στενωχωριέσαι καθόλου άν δέν αισθάνομαι μέσα σου καμιά ζήλια για παπάς. Τό ράσο εκπαίξει πολλά. Θά μπορής να ζής όπως και τώρα. Είσαι άρκετά έξυπνος για να τά καταφέρης όλα καλά. Είμαι τέλειος διπλωμάτης και ικανός για κάθε μυστική συνομιλία. Γι' αυτό άκριβώς θέλω να γίνης έπί αρχιεπίσκοπος.

ΘΩΜΑΣ. — Μεγαλειότατε, άφού νομίζετε πως έτσι θά σάς φανώ χρήσιμος, τότε δέχομαι.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. (χαρούμενος). — Εύχαριστώ, εύχαριστώ, καλέ μου φίλε! Δέν φαντάζεσαι τί μεγάλη εκδόουλεισ μου κάνεις. Θά μ' εύκολύνης σε πολλά δύσκολα θεοσευκτικά ζητήματα. Θά λύσης έτσι με τήν έξυπνάδα σου και με τή διπλωματία σου τις εκκλησιαστικές μας διαφορές. Και θά ζήσης να τιμωρής τους έχθρούς μου.

ΘΩΜΑΣ. — Θά κάνω ό,τι μου διατάξει ο βασιλεύς μου.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Που θάβρω έναν άλλο αρχιεπίσκοπο τόσο πευθαρχικό και τόσο δραστήριο συγχρόνως; Και θέλω γρήγορα να τελειώση αυτό τó ζήτημα. Θά σε κάνω πρώτα έπίσκοπο, και σε λίγο αρχιεπίσκοπο... Θά σου αναθέσω και κάτι πολύ δύσκολο, πολύ λεπτό... Άλλά έπί θά τά καταφέρης όλα. Είμαι βέβαιος.

ΘΩΜΑΣ. — Θά έκτελώ πιστά τις διαταγές του βασιλέως μου, όπως και τώρα.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Είμαι ύπερήφανος για σένα, Θωμά. Θά είσαι τώρα περισσότερο κ' από πριν ο έμπιστός μου. Θά ίδης...

(Μετά τρεις μήνες. Και πάλι ο βασιλεύς Έρρίκος και ο Θωμάς Μπικέ βρισκονται μόνοι στην ίδια αίθουσα του παλατιού και συνομιλούν. Μά ο Θωμάς πειά δέν είνε ο ίδιος. Φορει τή μεγαλοπρεπή στολή του αρχιεπισκόπου, αλλά δέν έχει πειά τó πρώτο του ταπεινωμένο ύφος μπροστά στο βασιλέα. Είνε σκεπτικός, χλωμός, άδυνατισμένος, αλλά στέκεται έπιβλητικός μπροστά στο βασιλέα, με τόν σταυρό στο χέρι).

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Να λοιπόν, έγινες, άγαπητέ μου Θωμά, και αρχιεπίσκοπος. Άλλά, τί να σου πώ, δέν μου φαίνεσαι πολύ ευχαριστηένος.

ΘΩΜΑΣ, (κνιτάζοντας θαρρετά τόν βασιλέα). — Είμαι πολύ εύχαριστηένος, Μεγαλειότατε.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Είσαι πολύ άδύνατος και χλωμός.

ΘΩΜΑΣ. — Άπό τήν άστυρη νηστεία και τις αδιάκοπες προσευχές, Μεγαλειότατε.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Τόν πήρες λοιπόν στα σοβαρά τó ρόλο σου;

ΘΩΜΑΣ. — Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

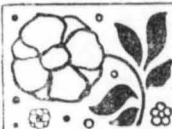
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Ξέρεις λοιπόν ότι σου πηγαίνει θαμνάσια ή στολή του αρχιεπισκόπου;

ΘΩΜΑΣ. — Μου είνε έντελώς αδιάφορο αυτό, Μεγαλειότατε.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Η ώραιές κυρίες θά σε κνιτάζουν τώρα με μεγαλύτερο θαυμασμό.

ΘΩΜΑΣ. — Μου είνε έντελώς αδιάφορο κ' αυτό... Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Μά τόσο άλλαξες λοιπόν έπί, ο κομψότερος κ'

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

□ □ □ Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ □ □ □

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

(Του Περέν).

ερωτικότερος άντρας τής 'Αγγλίας!

ΘΩΜΑΣ.—Μεγαλειότητα... Δεν είμαι πειρά παρά ένας ιερέας, ένας υπηρέτης του Θεού...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Και του βασιλέως.

ΘΩΜΑΣ.—Του Θεού μόνο.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Τι είναι αυτά, Θωμά; Ξέχασες λοιπόν τη συμφωνία μας; Ξέχασες ότι σ' έκανα αρχιεπίσκοπο για να εκπέσεις και πάλη τις διαταγές μου; 'Αν δεν τ' ήθελα εγώ, δεν θα φορούσες αυτή τη στολή.

ΘΩΜΑΣ.—Δεν τ' οφείλω σεις, τ' οφείλω ο Θεός...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Θωμά!...

ΘΩΜΑΣ.—Ναί, ο Θεός τ' οφείλω.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—'Ο αδαίος δεν είναι πειρά παρά ένας ιερέας. 'Ο διάβολος έγινε Ξαφνα άγιος!

ΘΩΜΑΣ.—Μάλιστα, Μεγαλειότητα.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Κι' ύστερα λένε πως τ' οόσο δεν κάνει τον καλύτερο. Τέλος... Μπορεί να έγινε Ξαφνα άγιος. 'Αλλά είσαι αποχρεωμένος να κάνεις β.τι διατάξω. Πάρε αυτό τ' έγγραφο. (Του δίνει ένα χαρτί). 'Εδώ μέσα είναι γραμμένες ή οδηγίες μου για τή διοίκηση του κλήρου. Είναι πολλοί κληρικοί που δεν τούς χωνεύω. ('Ο Θωμάς παίρνει τ' έγγραφο και τ' ορίζει).

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Πώς, τομάκι;

ΘΩΜΑΣ.—'Ο Θεός μ' έφώτισε και με καθοδήγησε. Χτές ακόμα δεν είχα συνείδηση των καθηκόντων μου, σήμερα είμαι έτοιμος να πεθάνω για να τ' εκπέσω. Θέλω να ξεχωνισθώ από τή μάταιη και άνανδρη ζωή που ζήσα ως τώρα. Δεν θά σ' ανακούσω πειρά, βασιλιά. 'Ε' άκούω μόνο τή συνείδησή μου, που είναι ή φωνή του Θεού. 'Ως τώρα, κοιμόταν μέσα μου αυτή ή συνείδηση, μα τώρα πειρά που ξύπνησε, τίποτα δεν θά μπορέσει να τή κινήσει. 'Επρεπε να βρεθώ άόσιος, μακριά από τά θύγια και τή διαφθορά τής Αύλης, για να συνέλθω...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.— Ξεχνάς ότι εγώ που σ' άνοψωσα, μεροσ και να σ' συντρέψω, άχάριστε;

ΘΩΜΑΣ.— Είμαι βασιλεύς, αλλά είσαι ένας περαστικός βασιλεύς αυτού του κόσμου. 'Η δύναμις του Θεού είναι μεγαλύτερη από τή δική σου. Μ' έκανε αρχιεπίσκοπο για να με κάνει ακόμα πιο τυφλό θύγαλό σου. Μα τί συνέβη; 'Εγώ Ξαφνα είδα την αλήθεια και συζήτησα τήν πρώτη μου ζωή, άπανήθηκα τόν πρώτο μου έαυτό και ύφρονισα τώρα αντίμετοπός σου. Βασιλιά 'Ερρίκος, μετάνιωσα κι' εσύ... Είναι καρός. 'Εξαγίνισον κι' εσύ από τά κοίματά σου...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.— 'Αν δεν κρατούσες τόν σταυρό, ού στο χέρι σου, θά σ' χτυπούσα. Φύγε γρήγορα.

ΘΩΜΑΣ (φεύγει άγραδάργα, ψιθυρίζοντας).—Πόσο είναι άξιολύπητος!...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ, (μόνος).— Τί έπαθα!... Θέλησα να τού κόμω ακόμα περισσότερο καλό, και δημιούργησα έναν έχθρό. Δεν ήθελα να είναι πειρά τυφλό θύγαλό μου. 'Αλλοίμονό του!... Θά μετανιώσω φριχτά για τή θρασύτητά του... 'Εχω άεχκούς αδικούς πραγματικά άφοσιωμένους σ' έμένα. Θά βρεθώ κάποιος να μ' απαλλάξει άπ' αυτόν τόν άχάριστο. Θά βάλω να τόν σκοτώσουν μέσα στην εκκλησία, τήν ώρα που θ' άνεβαίνει τά σκαλοπάτια που όδη γούν στο βωμό, για να λειτουργήσει. Και γρήγορα-γρήγορα μάλαστο. Αβριο... Ναί, αβριο...

Η ΞΕΧΩΡΙΣΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η Κ. ΔΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

'Η σύζυγος του μεγάλου ποιητού Λαμαρτίνου ήταν κόρη ενός άνοτερου άξιοματικού του άγγλικού στρατού, του συνταγματάρχου Βιοζ. 'Η γυναίκα αυτή ήταν ένα έκλεκτό πλάσμα προκισμένο μ' άσύγκριτη εύαισθησία και μιά αγαθότητα ψυχής που δύσκολα τή βρίσκει κανείς. 'Όλη της τή ζωή τήν αφέρωσε στο σύζυγό της και στην άνακοήμιση των δυστυχών. Οί κάτοικοι του παρισινού προαστίου του 'Αγιού Μαργκελου μιλούσαν μέχρι πρό όλίγων έτών άκόμη για μιά άγια και άγνωστη γυναίκα, ή όποια κατέβαινε μέσα στις τρώγλες των φτωχών ανθρώπων για να τούς παρηγορήσει στον πόνο τους και να τούς ενίσχυση στη δυστυχία τους. 'Η γυναίκα αυτή ήταν ή σύζυγος του Λαμαρτίνου. ή όποια, όσάκις έκανε καμιά φιλάνθρωπία, κρυβόταν κάτω από τ' ο ψευδώνυμο κυρία Ντυμόν.

'Ενας βιογράφος του Λαμαρτίνου γράφει σχετικά τά έξής:

"Έζησε κάποτε, στο προάστιο του 'Αγιού Μαργκελλου, μιά κυρία, σ' πολλή λίγους γνωστή με τ' όνομα κυρία Ντυμόν. 'Η γυναίκα όμως αυτή ήταν γνωστή σ' όλους τούς δυστυχείς για τήν ανεξάντλητη αγαθότητά της. 'Ω, σεις νέες, όσες έπανάφερε στον ίσιο δρόμο, όσες γέροι, των όλοιων όηήρθε άδελφή, όσες παιδιά, των όλοιων όηήρθε μάνα, όσες δυστυχείς, όσους, αγάπησε και συνέδραμε—δεν θά ξαναϊδείτε πειρά τ' ο παρηγορητικό πρόσωπό της. 'Η κυρία Ντυμόν πέθανε, όταν πέθανε και ή κυρία Λαμαρτίνου!.."

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΕΠΕΡΑΣΕ...

(Τής ELENE BACARESCO)

ΕΠΕΡΑΣΕ!... Δεν έπρεπε, σι' αλήθεια, να φανώ στον ήροχο τ' ο δρόμο του και να τόν άνταμάσω. Μά βρίσκεται τ' ο σπίτι μου και πέρα στο βουνό κι' εκράταγα στα χέρια μου λουλούδια να τού δώσω!

ΜΟΥ ΜΙΑΗΣΕ!... Δέ ύπνρεπε να μ' είχε έτσι μαγένη γλυκά ή Ξελογιάστρα του λαλιά. Μ' άπ' τ' ο πονηρό με ρόδα τ' ο παράθυρό μου ό 'Απρίλης τάχε στέψει κι' ό ήλιος σ' έργο χρώσωνε και κάμπτου και βουνό.

Μ' ΑΓΑΠΗΣΕ!... 'Η καρδούλα μου δέ θάπνρεπε, σι' αλήθεια, τόσο γοργά κι' άμέτρητα για ζείνον να γινεά. Μ' άλλωμονο!... 'Όταν τής μιλούν, βαθειά μέσ' άπ' τά στήθια, Ξέρει ή καρδιά μου ν' άπαντά και Ξέρει ν' αγαπά.

Κι' ΕΦΥΓΕ!... 'Αχ! δέ θάπνρεπε να τόνε περμμένο με τ' οσο πάθος και καυμό, μηδ' ένα τόν ποσώ... Μά όταν εκείνος δέ φανεί, σύννεφο άγριωμένο θά σκοτεινιάσει άτασία τόν καθαρό ούρανό!...

ΠΟΙΟΣ ΕΙΜΑΙ

(Του ΕΡ. ΧΑΙ-ΝΕ)

"Όταν νορίς-νορίς από τ' ο σπιτάκι σου κάζε προά μόνος μου περνώ, εύφραίνουμαι κατάβαθα, μικρούλα μου, καιώς στο παραθύρι σ' έσορώ.

Μ' αυτά τά καστοναύαγα τά μάτια σου με βλέπεις κι' είναι σ' να με φωνάζεις: —Ποιος είσαι, τί σ' κάνει και παιδιάζεις, Ξένε, που έτοι θλακίενα με κοιτάς;

Είμαι, λοιπόν, γνωστός ποιητής, μικρούλα μου, σ' όλη τής Γερμανίας μας τή χώρα τά πιο τρανά τ' ονομαία λογάρισε θά κάνης και τ' ο νόματός μου γνωσά. Τώρα τί τάχα μέσα μου να γίνεται κι' είναι ριζνο κι' ώργρό τ' ο πρόσωπό μου; 'Αράδιασε τούς λόγους τούς μικρούλους θά βρής, ως πρώτο-πρώτο, τόν δικό μου!

ΤΡΑΓΟΥΔΑ ΚΙ

(Του ΕΡ. ΧΑΙ-ΝΕ)

"Έτσι, λοιπόν, λησιμόνησε κάποτε πώς ήμουν ό άφηντής τής καρδιάς σου, στην φρενική στήν τόση δια καρδούλα σου, που άλλη δεν είναι τέτοια ως ή δικιά σου. Τόν πόνο και τόν ερωτά μου ξεχάσες, που μ' έζωνε σ' πτώμα μεταβάλα. Ποιος άπ' τούς δυό είναι τάχα μεγαλύτερος; Δεν Ξέρω! εν' κι' ά' δυό τόσο μεγάλοι!

ΟΙ ΑΦΩΝΟΙ

(Του Ο. W. HOLMES)

Σλασμένες λήρες που και που δέ νάδδης σκαλομαίνεις σ' ο πλάκες που γλυκόφωνοι τραγουδιστές κοιμούνται. Μά και που λήρες άφωνες είναι βαθειά θαυμάζεις στο χόμο, τ' άρσιολούλουδα άνθοιν και δέ μετριούνται. Τή χορδή, λίγοι τεχνικά ν' άγγίζουσε μπορούνε—κι' ίσως αυτοί τρισένδοξοι κι' άθάνατοι θά γένουν. Μ' άλλωμονο σ' κείνους που ποτέ δεν τραγουδούνε και με τούς ήμους πόχουνε μέσ' στην καρδιά πεθαίνου.

Νά κλάιτε εκείνον τ' ο νεκρό που σκέπασε τ' ο χόμο άφου μικροτραγουδής τόν καρδιακό τόν πόνο. Μά κλάιτε τόν άμειλο περισσότερο άκόμη που τ' ο σταυρό του σήκωσε—χωρίς στεφάνι—μόνο! Και στής Λευκάδος τ' ο γιολό μιν κλάιτε με τ' άγέρι που τραγουδάει για τής Σαπφούς τή δόξα με τ' ο κίμα κλάιτε εκεί που ή δροσάγγη στού Χάρου τ' ο λημέρι πέφτει σαν δάκρυ λαμπερό στού άμειλου τ' ο ημμού!

"Ω, σεις καρδιές! — έρείπια καυμό που δέν περνώ — που άχρωμο χείλι και χλωμή μορφή, σ' ός φανερώνει,

ως που να πηξε τ' ο κρασί που ό θάνατος κερνά —κρασί που τ' ο στραγγίζουσε σιγά-σιγά οί πόνο— άν κάθε άπόκρυφος καυμός και πόνος ήμμο—

να γίνη λωρισμός φωνής, και τ' ο βελιού άρμονία, τί μελωδία θλίβερή τή γη θά πλημμυρούσε, τί άρμονία θ' άκουγε ό κόσμος ούρανια!

